

Kaaitheter - Weg / Lies Willaert

selijk bestaan, ze eisen voor hún leven een absolute waarde en betekenis op. Het bijhouden van een dagboek – waarin de sleur wordt beschreven als die van een personage, en dus als een interessante sleur – kan voor hen imaginair aan deze behoefte voldoen.’

De afstand die de verwoording – al schrijvend en/of vertolkend – schept, maakt het gewone interessant. In *Weg* opent dat een perspectief op verzoening met het leven zoals het is. Als slot van de voorstelling zingt Josse De Pauw een lied van Petula Clark:

‘(...) J’ai envie d’aimer,
j’ai envie de vivre.
Malgré le vide
de tout ce temps passé,
de tout ce temps gaché
et de tout ce temps perdu. (...)’

Zichtbaar worden in een oeuvre

De makers van *Kung Fu* negeren de glans

die de verwoording ongewild geeft aan de beleving, wat leidt tot aanstellerigheid. Is dat de enige reden waarom ik *Weg* als authentiekere ervaren heb: omwille van het bewuster omspringen met de interactie tussen werkelijkheid en fictie, tussen beleving en verwoording/vertolking?

Wanneer we in het theater over authenticiteit spreken, hebben we het meestal over de waarachtigheid van de maker en niet zozeer over het werkelijkheidsgehalte van de voorstelling. Maar op welke basis oordeelt de toeschouwer over de waarachtigheid van de maker? Ik vermoed dat herkenning een belangrijke rol speelt bij de inschatting van authenticiteit. Daarbij gaat het minder om een herkenning van een ervaringswereld dan om een herkenning van levenservaring (en de worsteling die daarmee gepaard gaat). Zo kom ik bij een tweede reden waarom ik *Weg* als authentiekere kon ervaren dan *Kung Fu*: de levenservaring –

en dus ook de leeftijd – van de toeschouwer. Ik herken in grote mate wat de makers van *Kung Fu* bezighoudt – ik ben ook jong geweest – maar op dit ogenblik heb ik meer aan de oefeningen van *Weg*. Terugblikken, een samenhang zoeken doe je pas wanneer je al een eind achter de rug hebt. Je begint pas zelf te oefenen in weggaan wanneer je – meestal via je ouders – geconfronteerd wordt met het onherroepelijke weggaan van anderen. De waarachtigheid van *Weg*, de zekerheid dat de voorstelling aan een behoefte van de maker beantwoordt, kan ik nu beter inschatten dan ik dat twintig jaar geleden had kunnen doen. Wie weet zou ik *Weg* toen gewoon leuk gevonden hebben, net zoals ik me nu bij *Kung Fu* goed geamuseerd heb, maar verder niet kan inschatten hoe ernst en spel zich voor de makers tot elkaar verhouden.

De verwevenheid van spel en ernst is essentieel voor een kunstenaar. Voor Josse De Pauw en Peter Vermeersch – bij gebrek aan